

"La Pàtria dels catalans, la Pàtria del nostre cor, arriba i ha d'arribar fins allà on hom parla la Llengua Catalana".

Angel Guimerà (1890).

La informació ens arriba avui procedent de la Revista "TIME", a la que ens permetem retallar i traduir. Gràcies!

Del TIME, 1er. juny 1962.-

Durant el període de vagues de la península, l'estricta censura no ha permès als diaris la més mínima al·lusió als fets. Tampoc varen fer saber que una revolta en una presó del sud, la d'El Puerto, fou reprimida amb severitat. A Barcelona, més d'un miler d'obrers es reuniren davant el palau de l'Arquebisbe Gregorio Modrego Casaus, demanant-li que els ajudés en la seva lluita per tal de millorar les condicions de treball. Tot seguit va arribar la policia i discretament alguns capellans es varen barrejar amb els manifestants per tal de calmar-los i evitar la repressió salvatge de la policia. Finalment la fer la seva aparició l'Arquebisbe, per calmar els ànims i fer que els treballadors es retiressin.

A Madrid hi va haver una reunió entre el Franco i el Cardenal Primat espanyol, E. Pla i Daniel, relacionada amb les atribucions del govern en les arrestacions de capellans. La causa n'era la intervenció directa en les vagues de la Germandat Obrera d'Acció Catòlica, que és la cosa més semblant a una organització obrera lliure, que es pugui trobar en l'Espanya d'avui.

El problema obrer ha estat considerat de molta gravetat i Franco vol anul·lar un viatge que tenia pensat de fer a Barcelona, amb motiu de la inauguració de la Fira Internacional.

Del TIME, 8 de juny 1962.

En una reunió de 10.000 antics combatents de la guerra civil, que tingué lloc en un parc dels afores de Madrid, Franco no feu la més lleu al·lusió al problema obrer, fins al final del seu discurs quan va admetre que " alguns conflictes obrers del nord d'Espanya, eren les conseqüències dels errors d'alguns capellans cap-calents".

A Mieres, 200 miners es varen negar a sortir dels seus caus, fins que el representant del govern acceptés de negociar amb uns sacerdots que els representaven.

Al Franco li ha preocupat molt la publicitat que s'ha fet de les vagues a l'estranger, dient públicament que no comprenia l'importància que donaven a petits conflictes de treball a Espanya, quan la vida estava gairebé paralitzada en la majoria dels països europeus, com a conseqüència dels seus sistemes polítics inestables. (El subratllat és nostre i també ho és aquest comentari : Q u i n e s p e n q u e s !)

Del TIME, del 15 de juny 1962.

Franco segueix dient que els conflictes de treball d'Espanya, no tenen, ni de molt, l'importància que els dona la premsa estrangera. Amb tot, ell mateix es contradeix al suprimir, recentment, el dret dels ciutadans a desplaçar-se lliurement per l'interior del país. Darrerament han estat arrestats nombrosos i coneguts anti-franquistes i el darrer fet important ha estat la detenció de personalitats espanyoles força conegudes, a la seva tornada del Congrés de Munich.

Del TIME, # 25. del 22 de juny 1962.

La fi de l'era franquista s'apropa. Ningú no pot dir a quina distància està exactament, ja que el dictador ha demostrat ésser immensament durable.....

aparentment, sembla confiar en que el seu règim durarà per sempre, encara que tots els signes indiquen el contrari...

a fins i a fora del país, tothom està convençut que el règim ja no pot durar gaire més. El problema segueix essent la successió...

a l'interior, s'hi respira una atmosfera d'impaciència, com d'una promesa de canvi. Una classe mitja nombrisa, està fent la seva aparició en regions on no n'hi havia...

la sol·licitud d'Espanya per a entrar al Mercat Comú (que fins avui està sense resposta) representa un canvi que no pot anar tot sol...

Franco acostuma a escriure articles sobre economia en algun diari de Madrid amb el pseudònim d'"Hispanicus". En aquests articles, hi descriu " el progrés econòmic del país" sense analitzar a fons la situació real. De fet i a desgrat de la gran quantitat de dòlars que han rebut, l'economia no és pas tot el brillant que podria ésser. Tampoc diu que no cal sortir de Madrid per trobar barris exageradament pobres, amb sous que oscil·len en uns 60 centaus de dòlar. Un d'aquests barris, situat prop del Puente de Vallecas, té el nom de " Petita Rússia"...

són encara molts els pagesos que treballen solament per la teca. Un 1 % de la població, és encara propietària del 50 % de la terra i cinc milions de camperols desconeixen encara la maquinària agrícola...

la renda per càpita a Espanya, segueix essent la segona més baixa de l'Europa Occidental. Molta gent treballa en dos llocs per a poder-se mantenir...

Malgrat que el Franco segueix culpant als comunistes de tots els seus problemes, aquells, tenen molt poca influència entre els treballadors ; els observadors creuen que els efectius comunistes no passen de 5.000 membres en tot el país...

L'INFRAGANTI. - En un dels carrers de Barcelona per on passen els tramvies de circumvalació, dos adúlter van ésser sorpresos "in fraganti". Això va produir un gran bum-bum pel barri i durant algunes hores, un no-drit grup de curiosos comentà el fet davant la casa.

Un conductor de tramvia que s'escaigué a passar quan la descoberta i va saber que l'adúlter havia estat detingut, cada vegada que passava amb el tramvia, per allà mateix, veient que els passatgers tenien curiositat per saber què havia passat, que hi havia tanta de gent, els deia

-Hi ha hagut un adulteri i jo he vist detenir l'infraganti

PUJOLS ESPERA ELS CLIENTS.- Francesc Pujols, es comparava sempre a un botiguer. Tancat a la Torre de les Hores, com si fos a la botiga, diu:
- Passo hores i hores esperant que vinguin les idees, i no me'n puc anar encara que m'ensopeixi, per si vénen les idees, que són els clients.

Esquitxos de la Font Picant

"Igualada - 1961 " .- Una publicació, editada especialment en arribar al # 1.000. Fa vergonya. Escrita totalment en espanyol i amb llegendes de que ja deuen éstar-se'n penedint, doncs el règim polític, ja trontolla definitivament.

Què hi hem trobat de nou ? Simplement, una foto i un nom : " José Brunet Vila", Concejal de la Junta de Bomberos y de la JUNTA DE LIBERTAD VIGILADA...." Després de vint-i-cinc anys, encara estem així ?

"Destino" # 1.241. - Carteles Plurilingues. Sr. Director de "Destino " : Han aparecido ya los carteles anunciadores de la Feria Internacional de Muestras de Barcelona de este año. Compruebo, con dolor aunque sin demasiada extrañeza, que se han editado carteles en siete u ocho idiomas, sin que ninguno de los elegidos haya sido el catalán. Señor Director, me gustaría que los señores responsables de la magnífica y plurilingue edición, de los antedichos carteles, así como los lectores de la Revista de su digna dirección, conocieran mi modesta opinión de que unos cuantos impresos en catalán, lengua culta y que además da la casualidad que es la materna de la inmensa mayoría de los habitantes en la ciudad que se celebra la Feria, no hubiesen hecho daño a nadie y habrían quedado muy bien. ENRIC.

"Destino" # 1.243. - Deuda con Guimerà. Sr. Director de "Destino" . Me ha causado mucha alegría en leer en el último número del semanario de su digna dirección: " Un busto de Guimerà, en Santa Cruz de Tenerife. Su tierra natal le honra". Y nosotros, qué? También podemos considerarlo nuestro y sin embargo poco se hace para que así sea. Recuerdo que en las Rondas, cerca del Gran Price, hubo un busto, mejor dicho, un pequeño monolito con medallón del insigne dramaturgo, con un poquito de parterre. Cual no sería mi asombro al pasar un día frente al mismo, verlo manchado de pintura con escarnio y, más tarde, suprimido de su emplazamiento. Creo que Barcelona tiene una deuda con Guimerà " .

Tornem-hi, sobre "Els Jocs Florals" . - Dels que no són "legals", però que s'entesten en celebrar uns quants del "règimen" a la Plaça de la Llança, a Barcelona, diu "Destino" : " Los "Jocs Florals" tuvieron un excelente mantenedor en la voz y en la persona de don Manuel Chacón Secos, director general de Política Interior del Ministerio de la Gobernación. El discurso fue vibrante, inteligente y pensando. Demostró el ilustre mantenedor conocer los puntales en los cuales se asienta la etérea arquitectura "dels Jocs". El president de la camama, era l'Octavi Saltor i l'articulista, acaba dient : " ... los juegos "lorales de Barcelona, cuya total entronización es de esperar de nuevo entre nosotros" . I repliquem : I UN BE NEGRE !

"EL CIERVO".- Desembre 1961, de Barcelona. Diu, comentant el llibre, "Dos Segles de Marina Catalana", d'Esteve Fàbregas i Barri (Selecta, Barcelona). "Da mucho que pensar el tema de esta obra en todo lo que fue (día hubo - y es dato del libro - en que, en el puerto de Montevideo , se contaron hasta setenta y cinco buques de matrícula catalana) y en todo lo que hubiera podido ser esa espléndida actividad marítima de los astilleros y puertos catalanes, si hubiera podido acometer la gran empresa del tráfico trasatlántico con América antes del Decreto de Carlos III (1778) que finalmente terminó con el monopolio de los puertos de Castilla". Ho signa José Ignacio Montobbio Jover.

El nostre corresponçal a Barcelona, ens diu : " Us trametem aquesta publicació, per tal que pugueu fruit de la llatinadura que representen els seus articles i de la fermesa d'ideal que pregonen tots els que hi col. laboren" .

Creiem, soncerament, que en els elogis, encara s'ha quedat cur

V e g e m - h o :

De l'article "El Retard de la Política"

.... El problema de l'habitació afecta primordialment un extensíssim nombre de famílies, en les quals, mentre duri l'actual situació econòmica i política, els guanys no permeten en absolut la utilització d'un habitatge amb el mínim "standard" de confort i de perfecció que exigeix una producció industrialitzada. Es a dir : els nivells econòmics del proletariat en general, no admeten la possibilitat d'una casa ni tan sols mínima. Per a resoldre el problema hem de recórrer a uns habitatges volgudament i acuradament mal fets. I aquesta imperfecció obligada fa que sigui un producte absolutament inindustriabilizable. De la mateixa manera que hom pot estudiar unes sèries d'automòbils més cars o més econòmics, però és un absurd d'imaginar una cadena de muntatge en la qual, d'una manera prevista, les portes no ajustessin, els vidres es trenquessin o els entapissats soffin de segona mà. A més, la mateixa migradesa dels guanys dels nostres obrers, que per un cantó els fa inassequible l'habitatge industrialitzat, per l'altre assegura una tal economia de la mà d'obra, que els mitjans artesans continuen paradoxalment menys cars que els industrials".

De Linguística :

.... I és que les causes de tot això damunt dit per Fabra, són, així avui com en aquella saó, malauradament, les mateixes : manca d'enseyament de la nostra llengua a l'escola, i supeditació a una altra llengua que, dia rera dia

En "Les Lletres" .

Ens recorda "Els trenta anys de la instauració del Premi de Poesía Joaquim Folguera", pel Govern de la Generalitat de Catalunya. I el " Joan Crexells", de novel.la i l'"Ignasi Iglésies" de teatre, obra tot, del govern Català.

Ens fa una ressenya, breu, de la revista catalana, molt patriòtica, "Resorgiment", editada a Buenos Aires, per H. Nadal i Mallol. Parla també d'un article d'En Josep M. Batista i Roca. (Tots aquests noms són"tabú" per a molts).

En "Informació Cultural"

Passa revista a les publicacions i fets de les comarques catalanes i remarca, ben especialment, la llengua en què escriuen. Malda per tal que, d'acop, es resolguin ja a escriure, en la llengua en què pensen i parlen, la dels seus pares i avis, la que Déu ens ha donat !